

[Ole Henriksen]

er fagbevægelsens eneste våben over for arbejdsgiverne. Det er det eneste, de har, og det er det, man har frarøvet dem i det årti, vi finder os i.

Det, som hr. Kjeld Olesen og hans parti er i færd med, er derimod at likvidere fagbevægelsen. Det er muligt, at der går et stykke tid, før det lykkes. Det er klart, at man fortsat kan holde forbindelsen med toppen af fagbevægelsen ved lige, takket være de partipolitiske bindinger. Og takket være det kompetente forsamlingsystem, det valgssystem, man har inden for fagbevægelsen, er det klart, at man kan køre på renommeet i et langt stykke tid, og det gør man måske også. Derimod kniber det, hr. Kjeld Olesen, med at holde ro på bagsmækken. Det er dér, det kniber, og årsagen til, at der er uro på bagsmækken i dansk fagbevægelse, er ene og alene den førte politik, også de sidste års politik, ikke mindst ført af socialdemokratiske mindretalsregeringer.

Et andet punkt, der bør nævnes, er den rolle, som forligsmanden skal spille i fremtiden. Han er som bekendt statens forligsmand, men spørgsmålet er, om det kan være rimeligt, at den ene part møder op til trepartsforhandlinger med sin egen forligsmand. Skal der bevares et skær af neutralitet omkring forligsmandsinstitutionen, så må den efter min mening løsrives fra statsmagten i den kommende tid. Ellers kan vi ikke bevare den, ellers kan vi ikke medvirke til, at den bevares. Der må kunne findes løsninger her, som er mere ombudsmandsprægede i deres forhold til statsmagten, altså hvor der kan gribes meget mere selvstændigt ind over for overenskomsterne end af en forligsmand, som tilhører staten, og som jo sidder med i baghånd ved de trepartsforhandlinger, som er blevet institutionaliseret i overenskomstforhandlingerne.

SF kan selvfølgelig ikke stemme for et overenskomstindgreb både af principielle grunde og af reelle grunde. De øvrige konsekvensforslag, som ligger her til behandling, vil vi tage op til særskilt vurdering i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Jørgen Jensen (DKP):

Hr. Kjeld Olesen startede med at sige, det var dagen derpå. Nu er det jo gerne sådan, at dagen derpå bliver nogle nøgterne og be-

slutter at ophøre med udskejelserne. Andre er så langt ude, at de opgiver og bliver principløse, forsumper. Jeg må opfatte hr. Kjeld Olesens udtalelse om, at vi ikke i dag skal diskutere principper, derhen, at socialdemokratiet hører til den sidste kategori, at man har opgivet at have nogen principielle holdninger, at man er forsumpet, at man oplever det, som man ellers kalder for alkoholisme.

Lovforslaget om forringelse og forlængelse af de kollektive overenskomster er afslutningen på en stribe af overgreb på den forhandlingsret, som man ellers taler så meget om er en afgørende del af et demokrati og et folkestyre. Begrundelsen har været og er i dag den økonomiske situation, og senest er det den truende konflikt.

Men de mere end 200.000 arbejdsløse og det store underskud på betalingsbalancen skyldes først og fremmest noget, der er sket i Danmark, den politik, der har været ført. Det er ikke udefra kommende påvirkninger. Det er rigtigt, at vort medlemskab af EF og NATO og vort samarbejde i OECD lægger bånd på vor handlefrihed og påfører os både økonomiske og politiske beslutninger udefra, men de økonomiske vanskeligheder er først og fremmest et resultat af den økonomiske politik, der er ført i Danmark, af venstre-regeringen under Hartlings ledelse, af den socialdemokratiske mindretalsregering under Anker Jørgensens ledelse og nu af SV-regeringen under Anker Jørgensens ledelse. De økonomiske vanskeligheder er først og fremmest et resultat af dette. Vanskelighederne er et resultat af indkomstpolitikken, af ensidige overgreb over for lønarbejderne.

Kendsgerningen er, at der er skabt og på trods af krisen internationalt i det kapitalistiske system også i dag skabes store værdier i Danmark af det arbejdende folk. Arbejdsløsheden og de offentlige kæmpetilskud til industrien er blevet brugt til at presse arbejdskraften, og det er en kendsgerning, at produktiviteten i Danmark er steget mere end i noget andet vestligt industriland. Ja, det er en kendsgerning, at en arbejder i dag producerer 20 pct. mere pr. arbejdstime, end man gjorde i 1973. Sandheden er, at den såkaldte indkomstpolitik ikke har forsøgt at få styr på politiske og økonomiske faktorer. Man har alene koncentreret sig gang på gang om indgreb over for lønarbejdernes indtægter. De store overskud i virksomhederne, de store